Edmond Ackermans

Werk uit Invoering

COLUMNS, BLOGS, MIJMERINGEN, OPEN BRIEVEN, KRONKELINGEN, GEDICHTEN, EDMONDRIAANTJES, HAIKU'S EN SIX WORD STORIES, GEPUBLICEERD OP FACEBOOK™, INSTAGRAM™ OF IN WHATSAPP™ IN 2024

Titel: **Werk uit Invoering**
Dagelijkse columns, blogs, mijmeringen, open brieven, kronkelingen, gedichten, haiku's en six word stories op Facebook™ en soms op Instagram™ en/of via Whatsapp™ in 2024

Foto omslag: ***"Roeken zoeken"***
(maart 2024, Oirsbeek, Limburg)

Alle foto's: © Edmond Ackermans
m.u.v. blz.: 10, 27, 31, 53, 113, 179, 247, 248, 249, 251, 278, 327, 356 © Lucienne Ackermans; blz. 141: © Ruud Ackermans; blz. 274: © Chatja Last; blz. 284: © Jelle Witjes; blz. 328: © Rabanne; blz. 335: © Celine Witjes.

ISBN**: 9789403781310**

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

*- Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
*- Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
*- Van Heup tot Haiku (2010)**
*- Vakantie (2011)**
*- Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- Meanderend door 2012 (2013)
- Ogen blikken (2014)
- Westernielands land (2014)
- Voortdurend turend (2015)
- De Noordzeekust het Duinenland (2015)
- Ouverture (2016)
- Tussen de regels door (2017)
*- Omloopbaan (2017)**
- Niet alleen maar samen (2018)
- Vooruit, terugkijken (2019)
- Tussen de lachende traan (2020)
*- Fieneke, mam, oma, omake (2020) (i.s.m. [schoon]broers, [schoon]zussen, neefjes en nichtjes)**
- Inbundig uitgetogen (2021)
- Aardig Wad (2021)
- Regelmatig af en toe best vaak (2022)
- Denk(z)werk (2023)
- Kronkel(d)ingen (2024)
- De valkuil van tijd is haast (Haiku's in overvloed) (2024)

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor persoonlijk (geldelijk) gewin, in rechtszaken (civiel recht, personen- of familierecht, strafrecht, bestuursrecht) verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor de "Vind ik leuks", de meelevende, opbeurende en vaak inspirerende reacties via Facebook, Instagram en Whatsapp, veel dank aan

Winfried & Maria Kooijman
Wilma Kamoen
Willy Beckers
Wiel Erens
Werner Kreutzer
Vivian Smeets
Vito Slijpen
Vicky van der Heijden
Veronique Cox
Vera Haremaker
Veerle 's Hertogen
Trudy Mertens
Tonny Uiterwijk & Marcia Stassen
Tonny Dullens
Tiny Straaten
Tiny Romans
Tim Mingers
Thijs Verstappen
Theo Romeijn
Theo Custers
Tamara Oosterbosch
Suzan Scholten
Susanne Spanhaak
Stan Derkx
Sonja Massot
Sonja Geijselaers
Soe Janssen
Sjé Essers
Sjack & Marion Menten
Ruben & Celine Witjes
Roos Ritzen
Ronald & Riet Schrooijesteijn
Roland Brouwers
Roger Cornips
Roge & Angela Muijrers
Rob & Jacqueline Lenaerts
Riny Mans
Rina Romans
Ricky Schols
Ricardo Geijselaers
Ria Speetjens
René & Ilona Schols
René & Arlette Paulissen
René Geijselaers
Reinder & Johanne van der Veen
Ralph Kaumanns
Piet Janssen
Phil Bekkers
Petra van den Heuvel
Petra Faarts
Peter Visser
Peter & Jacqueline Spijkers
Peter Jeurissen
Peter In de Braekt
Peter & Yvonne Geijselaers
Peggy Pieters
Paul Maassen
Paul Ernon
Paul Cabo
Patrick Dreezens
Pascalle Savelkoul
Nicole Koevoets
Nicole Brunenberg
Natasja Lanjouw
Natasja Cabo
Nancy Ackermans
Monique Jongen
Monique Essers
Miriam Scheeren
Michiel Wijngaard
Math Verstegen
Martien van Kemenade
Marlène Nauts
Marjo Kempen
Marjella Kesler
Marion Wagemans
Marion Rings
Marion Olzheim
Marion Janse
Marie-Jeanne Reede
Marcel Kamphuis
Manon Kusters
Manon Helledoorn
Lucienne In de Braekt
Lucienne Ackermans
Lode Meijers
Lizeth Heijnens
Lilian Smeets
Lieke Hermans
Leontien Wensink
Leon Molin
Leo Daemen
Koen van der Linden
Kitty Meurs
Kees Aart & Helen van der Meijde
Karin Timans
Karin Sijben
Josette van der Heijden

José Goossens
José Cabo
José Brands
Jos Wauben
Jos Schmeitz
Jos & Miets Scheijen
Jos Nix
Jos Janssen
Jos Claessens
Jordy Smitsmans
Jolanda Ploeg
John & Maureen Lenaerts
Johan Fonteijn
Joey van der Meijde
Joëlla Postulart
Jo & Ingrid Veulemans
Jo Smeets
Jo Peeters
Jo & Chatja Last
Jo Gulikers
Jill Reumers
Jean-Pierre Piters
Jeanny Willems-Wolfs (†)
Jan Schols
Jan Geyselaers
Jacqueline Verheesen
Jack van de Werf
Jack Jacobs
Ingrit Reuterink
Inge Wienen
Ineke Sniekers
Ineke Meijer
Iet Geelen
Hub & Bea Hartmans
Henriette Fransen
Henny & Inge Koekelkoren
Henk Beekman
Hélène Troisfontaine
Hans Meertens & Wendy van Bladel
Guus Bischops
Guido Essers
Giuseppe Castronovo
Ghita Salvino
Ghislain van Kan
Gerda Reijnders
Gerard Lambermon
Georges van den Eshof
Frans Steenbakkers & Christa Hendriks
Frans Lassauw
Frank Goijen
Fer & Carine Siegersma
Fenna Bekkers
Evelien Takken
Eva de Vries
Eric Huids
Eric van Arragon
Emile & Sandra Dams
Els Sengers
Ellen Sangers
Dionne Oberdorf
Dion Dullens
Didier Wehrung
Desiree Goris
Dave Mattheijs
Danny Vanrenterghem
Danny Mertens
Danielle Reulen
Danielle Devens
Daniele Weymar
Coos Serraarens
Coco Slijpen
Cliff Reumers
Cindy Thijssen
Charmaine Hermans
Charlotte Simons
Caspar & Cindy Hanselaar
Carola ten Hoorn
Carla van der Linden
Carla van den Hove
Brunssum War Cemetery
Bram Schols
Bianca Rooding
Bianca Brands
Betsie Hellewegen
Bertie Devens
Bert de Heus
Bert Hardy
Ber Mahovic
Ben & Lara Vluggen
Ben & Henriette Savelkoul
Bella Philippen
Bas Janssen
Bart Rovers
Audrey Jongen
Arthur Sporken
Arno & Lilian Hertogs
Armand Scheijen
Armand & Ellen Houben
Ans Steenbakkers
Annemiek Beemster
Anja Thijssen
Angelique Cremers
Angela Franssen
Alex Duijzings
Aida Schols
Aicha Gelissen
Agnes Naus

Opgedragen aan

iedereen die mij in 2024 heeft geïnspireerd

Eindejaarsplicht

(British War Cemetery Brunssum, Netherlands American Cemetery and Memorial Margraten - 30 december 2023)

Wanneer je iets of iemand adopteert, dan schept dat verplichtingen. Is mij al vroeg – toen ik nog heel jong was – geleerd. En wanneer je ouder wordt en inmiddels ook bent, dan is die les van toen nog niet vergeten. Dus beschouw ik het als, neen, ís het mijn jaarlijkse plicht om mijn twee adoptiehelden, Richard Briggs en Elmer Mannisto, voor het einde van een jaar te eren en opnieuw te danken middels een simpel bloemetje dat ik plaats op hun heldenplekje, tussen hun kameraden, dus ook helden. Richard, tussen 327 kameraden in Brunssum en Elmer tussen zijn meer dan 8000 vrienden. In Margraten. En hoe het weer dan is, dat is gewoon onbelangrijk. En laat het deze 30ste december 2023 eindelijk een keertje droog en voor de tijd van het jaar ook nog redelijk warm zijn. Het is mooi meegenomen, maar voor mij, wanneer ik mijn adoptieplichten vervul, niet noodzakelijk.

Dus wandel ik met een ruime boog langs een parmantig stappende ekster, die zich zwijgend een weg zoekt langs de 328 stille, best wel verweerde heldenmonumentjes die zichtbaar aanwezig zijn in dit Brunssumse ereveld. Verboden, luidruchtig vuurwerk knalt ver weg de stilte uit de verder verlaten zaterdagmiddaglucht en begeleidt mij op mijn drassige weg naar het heldenplekje van mijn Britse wereldheld, Richard. De zon schuchtert af en toe achter de voortijlende wolken aan het decemberfirmament, waarschijnlijk wanhopig pogend aan deze somberende zaterdagmiddag nog enige kleur en fleur te geven. En omdat het de zon (nog) niet lukt om het verschil te maken plaats ik dan maar een kleurig bloemetje in een tot vaas gesneden flesje, bij gebrek aan een echte (steek)vaas.

Mijn linkerknie gebruikend als steuntje wanneer ik de bloemen plaats en voelend hoe mijn broek het vocht uit de zompige bodem absorbeert, realiseer ik mij dat het in 2024 alweer tachtig (80!) jaar geleden is dat Zuid-Limburg werd bevrijd. Dat vele duizenden vrijheidsstrijders hun leven gaven voor ons leven, ons vrije leven. Helaas zal aan deze helden waarschijnlijk niet gedacht worden wanneer de jaarwende met oorverdovend en oogverblindend vuurwerk gevierd gaat worden. Het is dat – volgens mij – jammere egoïsme dat tegenwoordig overuren maakt. Realisme heeft eigenlijk nog niet zo heel lang geleden plaatsgemaakt voor egoïsme. Het zal de tijdgeest zijn en ook de jaren. Want 1944 is lang, lang geleden. Maar… gelet op de explosieve wereld rondom ons, zou een minder rumoerige overgang heel misschien tot een soort van nieuw realisme kunnen leiden. Ja, dat is mijn laatste wens van 2023 en gelijk ook de eerste wens voor 2024.

Enkele nog steeds bloeiende madeliefjes lijken mijn wensen te bevestigen door op de onzichtbare golfjes van de wind goedkeurend te knikken. En de ekster? Die stapt nog steeds vrolijk verder, over het ereveld en in de schaduw van de wolken, waarschijnlijk nog steeds niet echt bewust van mijn aanwezigheid. Ik verhef mij weer, zie dat mijn linker broekspijp het ereveldvocht goed tot zich genomen heeft en sop mij een weg naar de uitgang, naar mijn auto, om op weg te gaan naar mijn volgende halteplaats in Margraten, naar Elmer.

In Margraten aangekomen merk ik dat hier de groen bedekte bodem minder zompig is, maar wel nog zacht. En glad. Maar de zon lukt het steeds beter en vaker om een gat in het soms donkere wolkendek te vinden. De zon plaatst de duizenden monumentjes bij tijd en wijle in haar licht en geeft een extra dimensie aan de blikken die ik over de stille heldentuin werp. De *Stars and Stripes* wappert redelijk stevig in de westenwind, losgeraakte blaadjes lijken spelletjes te spelen op en over het ereveld.

Wanneer ik bij Elmer de kleurige bloemen plaats overvalt me weer die roep om realisme. Ik voel mij bijna een eenzame, zwijgende roepende in een zo achteloze woestijn. Ik schiet wat foto’s, zie de zon opnieuw wat schuchtere stralen over de kruizentuin strooien en recht vervolgens mijn rug wanneer ik uit mijn geknielde positie omhoog kom. Ik schud de roep om realisme van mij af en besef dat de vrede en vooral vrijheid in dit deel van de wereld toch alweer bijna 80 jaar standhoudt.

Met dit besef draai ik mij om, dank in schreeuwende stilte met woordeloze gedachten deze duizenden, niet vergeten helden, werp even later nog een laatste respectvolle blik op de *mourning woman* en wens in gedachte de lezers van dit verhaal alle goeds, snelle vrede in de oorlogsgebieden en voortdurende vrijheid voor 2024 en ook de (vele) jaren daarna.
Tot volgend jaar!

© &A – 2024-01-01

Brunssum
30 december 2023
Margraten

Dinner for one (mond)

“Sjat?”
“Ja, schat?”
“Wat wèlste venaovend etah?”
“Eh… mijn uitgestelde verjaardagsmenu?”
“Dee hiering mèt greun moos?”
“Ja, dat.”
“Verdorie, iech had gehoop totste dat menu zows vergetah. Dat is toch gewoen neet lekkah.”
“Heb je het wel eens geproefd?”
“Jazekah, ’n paar jaor geleie. Neet te vre… etah.”
“Schat, je weet niet wat lekker is.”
“Dat weet iech wel en hiel zekah. In eeder geval neet zoene zoere hiering mèt moos.”
“Nou, ik vind dat wel lekker. En indachtig die traditionele televisiesketch ‘Dinner for one’, vind ik dat mijn *dinner for one* ook een traditie is die moet blijven.”
“Wieste zègks, dinner for wan. Neet veur twie of toe. Want iech doon ech neet mèt.”
“Maar bereid je mijn ‘dinner’ dan wel?”
“Zoelang iech ’t zellevers neet hoof te etah is ’t miech prima. Trowwes…”

“Ja?”
“Dao is neet vääl aon te bereie. Greun moos in de magnetron en de hieringe oet ’n pötsje en dat same op eine teleur.”
“Hoeveel haringen zitten er eigenlijk in zo’n eh… pötsje?”
“Sjat, die hieringe zitte neet, die ligke.”
“Begin jij nu ook al te muggenzif…”
“Yeh, wee mèt peek umgeit, weurt daomèt besmet.”
“Maar hoeveel haringen zit… liggen in zo’n potje?”
“Twie.”
“Dan doe ze mij maar allebei.”
“Mèt of zoonder zaait?”
“Huh?”
“Grepke, sjat. Grepke. Wèlste ouch nog get appelmoos debeij?”
“Dat lijkt me wel lekker.”
“Liekent ‘t. Wètse dat daan neet zekah?”
“Eh… ik heb geen actieve herinnering meer aan mijn vorige *dinner for one*.”
“Dat heet get mèt leeftied te make, sjat.”
“Diech weurs dit jaor toch ouch al zevetig. Dus…”
“Ja, ja. Wrijf het er maar in.”
“En dui diech diene ‘dinner for Edmond’ mer drin. Smakelik.”
“Eh… ‘Dinner for one mond’ lijkt me ook wel een mooie titel voor dit verhaal.”
“Verhaol? Nein hè, och jeh, iech had ’t kinne dinkah.”

© &A – 2024-01-02

Vanuit het natte begin

“Baasj?”
“Ja, Sja… Sam?”
“Goed de jaaromverwisjsjeling doorgekomen?”
“Ja hoor. Ik heb er niets van gemerkt. Ik ben op tijd naar bed gegaan, oogjes dicht en gewoon – denk ik – hard snurkend doorgesneurd naar dit jaar.”
“Ben je dan hemelaal niet wakker geworden van het kanonnengebulder?”
“Neen, heme… helemaal niet.”
“Hoe kon dat, baasj?”
“Als je maar hard genoeg snurkt, hoor je de omgeving niet.”
“Eh… maar de omgeving hoort jou dan natuurlijk wel.”
“Tjah, dat is niet mijn probleem.”
“En jouw lief, hoe ondergaat die dan jouw sjnurksjigheid?”
“Eh… die hoorde mijn gesjn… gesnurk niet.”
“Hoe kon dat, baasj?”
“Eh… dat kun je haar beter zjel… zelf vragen, Sja… Sam.”
“Alsj ik eraan denk, doe ik dat.”
“En jij, Sja… Sam. Hoe heb jij deze jaarwisseling ondergaan?”

“Eh… Ik heb mij in mijn mandje opgerold en heb mij de nacht doorgesjpind.”
“Gespind? Als een kat?”
“Eh… niet verder vertellen, baasj. Maar inderdaad, alsj een kat.”
“Waarom dat?”
“Omdat ik mijn sjnurken zjelf niet zjie, hoor of voel maar wel weet dat dat sjnurken bij mij aan de neusj- en sjpuitgaten uitkomt en dusj luidneusj door mij in mijn sjlaap ten gehoororgaan wordt gebracht van iedereen die in mijn onmiddelsjte omgeving vertoeft, wordt dat eigenlijk besjpottelijk afgedaan alsj sjpinnen. Nou, mijn goedkeuring hebben zje. Sjpinnen klinkt niet zjo erg alsj sjnurken, sjnap je?”
“Nou, wanneer ik jouw verblijven in dromenland sjom… soms hoor, klinkt dat zogenaamde spinnen van jou als het rommelen van een vulkaan die op het punt van uitbarsten staat, Sja… Sam.”
“Dat weet ik ook, baasj. Maar dat hoeven jij en ik toch niet aan het grote klokkenspel te hangen.”
“Dat hoeft niet, inderdaad. En omdat ik goed kan zwijgen, zwijgen wij er verder over, goed?”
“Wat mij betreffend, oké. Heb je je ook nog ietsj voorgenomen voor dit jaar?”
“Neen, dat doe ik eigenlijk nooit. Je kunt je wel iets voornemen en ja… een glazen bol bestaat wel maar er zit echt geen toekomst in.”
“In een oliebol ook niet, baasj. En toch besjtaat zjo’n bol en isj ook nog besjt wel lekker.”
“Hoe weet jij dat nou? Jij mag toch geen oliebollen eten!”
“Klopt, baasj. Klopt. Maar kun je goed zjwijgen?”
“Jazje… jazeker.”
“Ik ook, baasj. Ik ook.”
“Eh…”

© &A – 2024-01-03

Vanuit het nattere vervolg

“Baasj?”
“Ja, Sja… Sam?”
“Heb je al eensj om je heen gekeken?”
“Zjee… zeker, Sja… Sam. Grijs, hè.”
“En pratsj, baasj. Heel veel prats.”
“Prats? Dat is pratsj, hoor.”
“Dat zjeg ik toch, prats.”
“Eh… okee. Maar nu je het zegt, inderdaad, pratsj. Zal wel iets met de ontstellend en loeivele regen te maken hebben.”
“Zjeker weten, baasj. Zjeker. Alsj ik advisjeur van de Nederlandsje boerenagrariërsjbond wasj, zjou ik de agrigariesje boeren advisjeren om over te sjtappen op het verbouwen van rijsjt. Dat isj makkelijker en tegesjwoordig zjinniger dan het rooien van bieten, kroten en aardappelen. Met al dat water dat door de regen valt.”
“Ja, daar heb je misschien gelijk in, Sja… Sam. Zjee… zeker het machinaal rooien van aardappelen is tegenwoordig een hels karwei.”
“Ja kijk maar eensj naar de velden en akkersj hier langsj de wegen. Isj toch niet meer normaal, meer een kanaal, alsj je me begrijpt.”
“Dan lijkt me het idee van verbouwen van rijsj… rijst een gat in de markt, Sja… Sam.”
“Gat in de markt? Neen, baasj. Dat moet je niet willen.”
“Waarom dat dan niet?”
“Sjnap je dat niet? Baasj, dan sjtroomt dat gat ook nog vol met water.”
“Oepsj… oeps, niet aan gedacht. Maar dan hebben de mensen van Openbare Werken ook nog wat te doen, Sja… Sam.”

“Wattan?”
“Die kunnen dan dat gat dichtgooien.”
“Jij bent heusj wel sjlim, baasj.”
“Dank je voor het compliment.”
“Dat wasj geen koppelmoment, baasj. Gewoon een consjte… cansjtene… eh…”
“Je bedoelt een constatering?”
“Klopt, baasj. Klopt. Ik had ook vasjtsjtelling kunnen zjeggen maar dat woord wasj me te moeilijk uitsjpreken.”
“Constatering dan niet?”
“Zjeker weten van niet. Ik bedoelde gewoon te zjeggen, consjtore… cansjela… cansjtove… wat maakt het ook uit, baasj.”
“Dat bedoel ik en kijk… we hadden het net over het rooien van aardappels, kijk nou, je mag ze hier zelf rooien.”
“Die landbouwende agrariesje boeren toch, zje worden met de dag luier. Moeten we nu ook nog zjelf de aardappelen uit de grond gaan rapen. Zjijn die lui te lui om te bukken, baasj? Gelukkig lust ik geen aardappelen.”
“Huh, ik dacht dat jij een allesj… alleseter was, Sja… Sam.”
“Een bijna allesjeter, baasj. Ik eet geen aardappelsj, wel frieten.”
“Eh… hmmm.”
“Oh baasj, kijk een ooievaar in wintersje sjneeuwkleren.”
“Ooievaar? Waar?”
“Daar! Achter.”
“Eh… Sja… Sam. Dat is een zilverreiger.”
“Dan wacht. Oh baasj, kijk een zjilverreiger in witte wintersje sjneeuwkleren.”
“Sja… Sam, die zilverreiger is altijd wit.”
“Waarom noemen zje hem dan een zjilverreiger? Wit isj toch geen zjilver?”
“Eh…”

© &A – 2024-01-04

Helaas kunnen deze
aardappels niet meer
machinaal geoogst worden,
ze zijn wel nog goed.
U kunt ze uitgraven en
meenemen.

Nadewandelingesprek (1)

(In dat kleine café aan de grote weg, aan de donderdagse, gezellige ovale tafel, waarrond verbale intelligentie na iedere slok luider de verbinding aangaat met gepaste meligheid. Of zoiets…)

"Toch wel leuk, hè."

"Wat?"

"Dat we vanmiddag door een bos wandelden dat naar mij is genoemd."

"Eh… welk bos?"

"Het Sint Jansbos. Dat is naar mij genoemd."
"Nou, laat dat sint dan maar weg."

"Puh… naar mij is een dinosauriër genoemd."

"Een dino-edmond? Of?"

"Neen, de Edmontosaurus."

"Ben jij dan zo voorhistorisch?"

"Misschien wel."

"Daarom zie je er zo oud uit voor een bijna zeventigjarige."

"Zegt een bijna eenenzeventigjarige."

"Ben jij al bijna eenenzeventig? Dat zou je echt niet zeggen."
"Dat dacht ik ook."
"Meer een tachtigjarige."
"Eh… is er ook iets naar mij genoemd?"
"Jazeker, het Peter-en-zoutstelletje is naar jou genoemd."
"Ah… leuk."
"En ik dan? Ik ben bijna 71 en dan zal toch ook iets naar mij vernoemd zijn."

"Jazeker, een heleboel is naar jou genoemd."

"Oh… leuk. Wat dan?"

"Een regenjos, een winterjos, een zomerjos, een badjos, een grapjos en een alios."

"Jonge, jonge."

"Die heb je ook. Een jongensjos."

"Hebben we dan iedereen gehad? Sint Jansbos, Edmontosaurus, Peter-en-zoutstelletje, Alios."
"Jullie zijn mij vergeten."

"Eigenlijk niet, jij hebt niet meegewandeld."

"Maar eh…"
"Oké, naar jou hebben ze een lichtmast genoemd."
"Lichtmast?"
"Ja, een lantaarnpol."
"Hmm…"
"Maar misschien wordt er ook nog een realitysoap naar jou genoemd."
"Ah… dat klinkt al interessanter. Hoe gaat die dan heten?"
"Paul's Neighbours."
"Huh?"
"Die serie komt volgend seizoen uit. Over jou en je nieuwe buren. Dat wordt lachen."
"Dus een comedy?"
"Waarschijnlijk wel."
"En dan moet ik tot volgend seizoen wachten?"
"Ja."
"Daarom moet je die eh… lantaarnpol koesteren."
"Arthur… Doe mij nog een pils."
"En ik een pintsje."
"Doe mij er ook een."
"En ik ook."
(Vanachter het buffet: "Komt eraan.")
"Zeg… waar staat die lantaarnpaal?"
"Aan de overkant. Langs de weg door het Vilterveld."

"Sibberveld."

"Daar gaan we weer. Ik krijg spontaan een déja vu."

"En ik gewoon een Spa Rood… Arthur!!"

(Vanachter het buffet: "Het komt er allemaal aan.")

© &A – 2024-01-05

Inspiratie

Soms heb ik wel eens een dag dat de inspiratie voor een verhaal of gedicht ontbreekt en dan kies ik de ruime omgeving om inspiratie te zoeken en raar maar waar, de inspiratie weet mij dan altijd te vinden. Maar vandaag wil het niet een tot en met drie lukken. Dan maar een plaatsje zoeken op een best wel koud en winderig doorzichtig bankje op de geelgroenzwarte loper, vlakbij mijn woonst. Gewoon mensen beloeren, omgeving observeren, de wolkense lucht bewonderen en maar hopen dat de inspiratie mij vindt of ik haar.

Een dame op leeftijd vindt ook een plaatsje op de bank. Ze is druk en druk in de weer met haar telefoon. Druk, in die zin, dat ze met één vinger het toetsenbordje bedient en druk in de weer met het uiten van (diepe) zuchten, (griemelende) lachjes, (afkeurende) *foifoi's* en hoofdelijk schudden. Opeens…
"Menier, noe mot g'r toch ins loere…"
"Huh, eh… waar?"
"Heij op miene tillefoon."
"Wil ik dat wel zien?"
"Jazeker. Iech bin aon 't eppe mèt 'n nissjeke. Die snap 't allemaol neet zoe."
"Wat snapt ze niet, het epp… eh… appe?"
"Jawel, eppe kint zie es de bèste meh ze is waffele aon 't bakke. En dat geit neet zoe hiel good. Loer mer."

Ze laat me de appjes zien, inclusief de foto's en ik zie geen deeg rijzen maar voel wel al een hoeveelheid inspiratie opborrelen.
"Eh mevrouw, mag ik die appjes van u overnemen. Ik schrijf namelijk dagelijks verhaaltjes en ik zit vandaag verlegen om een leuk verhaaltje., En dit lijkt me hartstikke leuk."
"Es geer dan mer wel de praaivissie vaan mien nissjeke respecteert."
"Doe ik. Ik laat alles wat naar haar kan verwijzen weg."
"Och ja, dat liekent miech wel leuk. Maag iech eur nummer, dan ep iech alles door."
"Vindt uw nichtje dat ook goed, denkt u?"
"Boerum neet, missjiens weurt zie wel beroemp op dees manier."
"Nou, zo bekend ben ik nu ook weer niet."
"Wat neet is kin nog altied komme, menier."
"Dat is ook weer zo."
"Heij komme de epkes, menier."
"Dan ga ik snel naar huis om er een mooi verhaal van te breien."
"Kint geer daan strikke, menier. Iech ouch, iech bin vreuger ein gooj nejeers geweest. Noe neet mie. De aoge, hè. De aoge. Door de jaore zien die slechter gewore. Heet ouch get mèt leeftied te make natuurlik. En natuurlik ouch mien han en ving…"
"Neen, neen, ik kan niet strikke, breie of neie … ik bedoel… ik moet nu snel naar huis anders is de inspratie weg."
"Huur iech hei nog get vaan?"
"Ik stuur u mijn verhaaltje via de app."
"Meh daan mot iech uuch wel nog mien nummer geve."
"Heb ik al. U hebt me net al die appjes gestuu…"
"Och jao, iech bin benuit."
"Ik ook."
"Wiezoe?"
"Ik moet nu echt gaan. Inspiratie, weet u nog?"
"Iech weet 't. Hoi hoi."
"Hoi!!"

© &A – 2024-01-06

Doorgestuurd
Die wafels moeten die zoals vroeger ook gedraaid worden? 17:05

Nee, hoeven niet gedraaid te worden 17:05

Let op dat je t ijzer niet te hoog zet 17:05

Doorgestuurd
Boter of blue band erin 17:05

Ik heb t met blue band gedaan 17:05

Anders worden t wel hele dure wafels 17:05

Doorgestuurd
Echt? Ik dacht dus altijd met bakken roomboter gebruiken😂 17:05

Nee hoor 17:05

Doorgestuurd
Wat een geluk dat ik het nog even vraag dan haha 17:05

Was geen probleem geweest maar qua smaak niet echt nofig6 17:05

Doorgestuurd

Dat ziet er al goed uit 17:05

Als je je nou de mintgroene lepelhouder op de tafel legt heb je niet alles onder t deeg en dat zwarte ding uit de oven onder t apparaat, voor als de deeg eruit loopt😉

Doorgestuurd
Het blijft toch best plakkerig hoor 17:05

De wafels??? 17:05

Moet je ze misschien ietsje langer laten bakken 17:05

Doorgestuurd

Huh😳😳😉 17:05

Doorgestuurd
En nu? 17:05

Op hoeveel staat het apparaat?? 17:05

Doorgestuurd
Halverwege 17:05

Zet m ietsje hoger 17:05

Warmer 17:05

Doorgestuurd
Hoe maak ik dit schoon als het heet is 17:05

Gaat niet 17:05

Of voorzichtig met een saté pricker 17:05

Doorgestuurd

Ja 17:05

Doorgestuurd
Lieve hemel heb ik weer 17:05

17:05

Ik had t ook met t oude wafelijzer. En als ze blijven plakken doe je er wat blue band op 17:05

Doorgestuurd
Begint lekker verbrand te ruiken hier 17:05

Ik bak ze onder de wasemkap 17:05

He moet t wel in de gaten houden en uitproberen op welke stand t goed gaat 17:05

Doorgestuurd

Doorgestuurd
Maar moet t dan warmer of kouder 17:05

Ik denk wat warmer 17:05

Doorgestuurd
Oké heb ik nu in ieder geval 17:05

Doorgestuurd
Shit tijd vergeten aan te zetten 17:05

De smaak is niet anders, maar zien er alleen niet zo mooi uit 17:05

Doorgestuurd
Het is niet zo mijn ding geloof ik 17:05

Doorgestuurd

17:05

Wauw 17:05

Kump good 17:05

Je moet effe op gang komen 17:05

Doorgestuurd
Yes plakken niet meer! 17:05

Doorgestuurd
Dankjewel! 17:05

Rijger

“Sjat?”
“Ja, schat?”
“Wat geis diech noe doen?”
“Eh… de krant lezen. Hoezo, moet ik je ergens mee helpen? Ik heb al afgewassen, boodschappen gedaan en mijn porties thee gedronk...”
“Nein, sjat. Iech gaon dalek beginnah mèt ’t vleis op de stekskes te doen.”
“Ah… het satévlees.”
“Nein, sjat. ’t Vleis. Saté weurt ’t pas es ’t vleis op ’t stekske zit en geruusterd is. Neet ieder.”
“En die grote stapel vlees ga je aan één stokje rijgen?”
“Diech blijfs ‘ne grapjas. Pfff…”
“Wat blaas je, is het zo warm?”
“Nein, dat geit ’t wel weure es de grill aongestoke weurt.”
“Hoe laat gaat dadelijk de grill aan?”
“Venaovend pas, sjat. Es ’t bezeuk hei is. Neet iedah.”
“Jamma… jammer. Maar je gaat nu beginnen met het ‘vèème’ van het vlees?”
“Veer Mestreechtenere zègke dao rijge tegah, sjat.”
“Wij boeren noemen dat ‘vèème’ in het Bergs en ‘vaeme’ in het Limburgs.”
“Meh dat is toch gewoen ’t zellefde.”
“Dat klinkt het zelfde, maar je schrijft het anders.”
“Daan höbbe veer Mestreechtenere ’t toch ’n stök gemekeleker.”
“Nou, dat weet ik zo net nog niet. Jij noemt het ‘rijgen’ maar volgens mij, is het in jullie dorpse-stadstaal gewoon ‘veme’.”
“Och, dat zow ouch kinne. Meh ’t geit ziech drum um die stekskes good door ’t vleis te kriege. En of dat noe gebäörd door te rijge of door te veme, ’t bezeuk zal dat weurs wezah.”
“Wat? Krijgt het bezoek ook nog worst? Heeft dat niet genoe…”
“Sjat, doech evah normaal. Diech snaps miech wel. Trouwes, dao vèlt miech nog get leuks in. Zowste miech dalek evah kinnah bellah?”
“Jou bellen? Waarom? Ik sta hier toch voor je.”
“Doeg dat toch mer, sjat.”
“Wanneer?”
“Evah kiekah. Euver ’n haaf eurke.”
“En dan?”
“Dan krijgste iemand aon de lijn.”
“Iemand? Waar ben jij dan?”
“Iech zit hei gewoen op miene stool aon de taofel. Mèt ’t vleis en de stekskes.”
“Ik snap er niets van. Wat is jouw bedoeling.”
“Eigelik niks, sjat. Meh es diech euvah ein haaf eurke bels, krijgste eine rijger aon de lijn.”
“Huh?”
“Snapste miech neet?”
“Neen.”
“Daan dink mer ‘ns good nao. Iech gaon noe beginnah mèt te rijgah of te vemah of wot evvah.”
“???”

© &A – 2024-01-07

Water

stroomt meestal omlaag
en binnen de oevers
van het bestaan
laat het zich vaak
kolkend en meanderend
vrolijk gaan

totdat de wallekant
lijkt te verzakken
omdat het water stijgt
wordt het lieve riviertje
opeens een vijand
dat om aandacht hijgt

het stroompje treedt dan
buiten zijn oevers
wordt er gezegd
terwijl het de mens is
die voor dat kabbelend water
barrières heeft aangelegd

© &A – 2024-01-08

Hang- en liggers

De ongewende koude doet de toppen van de vingers, die aan de hand – die zich niet diep weggestopt in de zak van de dikke winterjas bevindt – bevestigd zijn, tintelen wanneer ik mij door het zielige dorpse stadslandschap begeef, op weg naar de zich enkele honderden meters verderop bevindende – door de bevuilende mensheid gecreëerde en omheinde – vuilnisbelt. Na iedere ongeveerse twintig stappen ben ik genoodzaakt om de zak met overtollig geworden verpakkingen – variërend van glas over on- en doorzichtig plastic tot papieren zakken en tassen – over te dragen aan de hand die daartoe uit de diepe zak van de jas tevoorschijn getoverd moet worden zonder hulp van een bijdehandte toven- of goochelaar.

Ja, ongewend is deze aangekondigde en al aanwezige koude waarvoor wij vroeger niet eens de loopneus ophaalden. Maar tegenwoordig is tegenwoordig. Dramatischer en overdrevener wordt het met het stijgen van de jaarse getallen. Omdat het anders niet meer gelezen wordt. Maar ik dwaal af, ook al loop ik over en door voor mij inmiddels heel bekend terrein.

Mijn ogen vallen – ja, echt niet door de gladheid – op de aanwezigheid van de diverse hang- en ligplekken in de straat die hier weg wordt genoemd. Hangplekken van en voor (lig)fietsen, gecreëerd door de al dan niete eigenaren van de diverse (gepikte?) fietsen. Ligplekken gecreëerd door de luiheid van de al dan niete eigenaren of misschien wel door de niet aanwezige, straffe poolwind die door de straat, die hier nog steeds weg wordt genoemd, geblazen heeft.

Mijn mond laat een geïrriteerd ‘tsè tsè’ horen. Een ‘tsè tsè’ dat niet gekoppeld moet worden aan de ‘tseetseevlieg’, hoewel… wanneer ik die fietsen in hang- c.q. ligstand zie, zou ik met een beetje fantasie – en die heb ik meer dan een beetje – die fietsen toch kunnen associëren met die tseetseevlieg, want een parasiet van die vlieg draagt de Afrikaanse trypanosomiasis, of – wat makkelijker gezegd en geschreven – slaapziekte over. Op de mens, eigenlijk niet op fietsen. Maar wat niet is, kan nog komen of is er al. Hangend en liggend, in slapende toestand.

Enfin, gauw weer terug naar mijn ‘tsè tsè’, met dus op iedere ‘e’ een Franstalige *accent grave*. Jaja, ik ken – naast mijn fantasie – ook nog (een beetje) mijn talen. Een tegemoetkomer kijkt mij verbaasd aan. Ik hem niet en dus vervolgen wij allebei onze weg. Hij naar een voor mij onbekende bestemming, ik naar het milieuperron dat als vuilnisbelt naam maakt en met het voornemen om dadelijk terug te keren naar de diverse hang- en ligplekken dezer straat – die hier nog steeds weg heet – de dieppolige koude trotserend om foto’s te maken van deze hang- en liggers. Deels om er een verhaal bij te schrijven, deels om de ergernis van mij af te schrijven. Tsè tsè …

© &A – 2024-01-09

Vanuit plakland

“Baasj?”
“Ja, Sja… Sam?”
“Weesj nou eensj eerlijk, dit isj toch geen weer voor onsj, niet-esjkimo’sj.”
“Nou Sja… Sam, ik weet zeker dat eskimo’s wanneer het echt heel erg koud is, die echte koude ook zullen voelen.”
“Nou baasj, dat geloof ik niet.”
“Toch is dat zo, Sja… Sam. Waarom dragen zij dan zo’n dikke kleren?”
“Omdat eh… omdat… eh, omd… Baasj, waarom vraag je dat eigenlijk aan mij? Dat moet je aan die esjkimo’sj vragen.”
“Dat zjou… zou ik wel willen, maar ik sjpree… spreek hun taal niet en mocht ik dat wel kunnen en hier een esj… eskimo tegenkomen, dan zou die eskimo hard lachen wanneer ik hem zou vertellen dat jij denkt te bevriezen,”
“Nou baasj, ik denk niet te bevriezjen, ik bevriesj gewoon.”
“Voor een eskimo zou deze temperatuur waarschijnlijk aanvoelen als zomerse temperatuur.”
“Nu overdrijf je, baasj. Deze tepmeteraturen zjijn diepondernullig, dusj isj de kou niet uit maar in de poollucht. Trouwensj, ik heb al vernomensj gehoord dat de geachte ijsjmeestersj en rayonhoofden in Vriesjland alweer hun eersjte vergadering gepland hebben.”
“Sja… Sam, die gasten komen al bij elkaar wanneer een van hun de deur van de vrieskist opentrekt.”
“Je bent vandaag goed in het overdrijven, baasj. Een gewone in-de-luchtwolk kan vandaag niet met je wetijveren.”
“Wetijveren schrijf je met een ‘d’, Sja… Sam.”
“Dusj moet ik wedtijveren zjeggen, met deetee? Want jij bent derde persjoon enkelvoudig.”
“Eh… Sja… Sam. We zjij… zijn maar met z’n tweetjes.”
“Oh ja?”
“Yep.”
“Maar dan nog isj het vrekte ijsjkoud, baasj. En neen, ik ga niet met mijn geblote billen op dezje poolvlakte zjitten voor een foto. Ik plaksjel nu sjomsj al vasjt aan de aarde.”
“Neen en niet zijn ontkenningen, en twee ontkenningen bevestigen dat je iets gaat doen. In dit geval ga je dus wel op de eh… poolvlakte zitten.”
“Dat zjeg jij, baasj. Maar wanneer je op informele wijzjer met iemand sjpreekt, mag dat wel.”
“Dat klopt. Maar wij spreken onzj… onze taal verzorgd, Sja… Sam. En dan kun je deze zogenaamde negaties het beste vermijden.”
“Dusj je geeft toe dat ook ik verzjorgd Nederlandsj sjpreek.”

“Tot op zekere hoogte wel, Sja… Sam.”
“Hoe hoog isj die zjekere, baasj?”
“Eh… laten we zjegg… zeggen, tot binnen de kaders van een foto waarop je zit.”
“Baasj, je sjpreekt nu in gedekte termen alsjof ik op mijn billen moet gaan zjitten.”
“Klopt, Sja… Sam.”
“Baasj, dan plak ik aan het land. Wil ik dat?”
“Om de titel van dit verhaal gestand te doen moet dat wel.“
“Dan doe ik de titel gezjit, baasj.”
“???”

© &A – 2024-01-10

B’naan

Sam en ik komen – na onze wandeling door en ons gesprek in plakland – thuis en hoor ik lief achter de keukendeur op z’n héél ultrahoog Hollands praten. Sam en ik kijken elkaar aan en allebei seinen wij vraagtekens uit. Voorzichtig open ik de keukendeur en Sam glipt ook al voorzichtig door de ontstane brede kier de kamer binnen en loopt linea recta naar zijn warme nest van rust en uitrust. Ik kijk verbaasd naar lief die met haar telefoon aan haar oor een hoog Hollands en meer bepaald een verward gesprek voert. Zij legt een hand op haar foontje en fluistert: “Jelleuh hep een banaan in z’n oowr.”
Nu zie ik Jelle ook zitten, inderdaad, mét een banaan in z’n oow… oor. Gelijk de Sesamstraatse Ernie.
Ik: “Jelle, je hebt een banaan in je oor.”

Jelle: “Weet ik opa. Ik ben aan het bellen met oma.”
Ik: “Is het een gezellig gesprek?”
Jelle: “Ja opa. Maar oma praat zo gekkig.”
Ik: “Dat doet ze vaker, Jelle.”
Jelle: “Weet ik opa, maar nu is het wel heel erg gekkig.”
Oma: “Jelleuh, ken je me hoowruh?”
Jelle: “Wacht even, opa. Oma is aan het praten. Ja oma, ik kan je horen.”
Oma: “Maawr je heb wel een b’naan in je oowr. En tor kan je me hoowruh?”
Jelle: “Moet ook oma. Anders kan ik niet me je praten, oma.”
Oma: “Oow ja, natuuwrlijk.”
Jelle: “Oma?”
Oma: “Ja Jelleuh?”
Jelle: “Wat ben je aan het doen?”
Oma: “Euh Jelleuh, ik ben met jou aan het spwrekuh.”
Jelle: “Hoor je dat opa. Oma kan met de banaan spreken.”
Ik: “Eh… Jelle. Oma spwree… spreekt met jou.”
Oma: “Ja Jelleuh, ik sprweek met jou. Door de b’naan, in je oowr.”
Jelle: “Gekke oma. Hè opa.”
Ik: “Hmm…”

Oma: “Ra je nor ietsj leuksj doen vandaagr, Jelleuh?”
Jelle: “Ja oma. Dalik spele met Lotte en puzzele met jou.”
Lotte: “Haha, nana, tata.”
Oma: “Wat rezelligr, Jelleuh.”
Jelle: “Ja oma. Is gezellig. Maar eerst moet ik nog een banaan opeten.”
Oma: “Ra je die b’naan in je oowr nogr opetuh, Jelleuh?”
Jelle: “Nee oma, die niet. Die banaan is om te bellen met jou.”
Lotte: “Haha, nana, tata.”
Oma: “Oow ja, natuuwrlijk.”
Sam: “Sjnuwrrrrk…”
Ik: “Huh?”

© &A – 2024-01-11

Held

luidruchtig kraken doet het vriezen
het water zijn kabbelen verliezen
de stilte oogt in tranen voorbij
de regerend vorst voelt zich vrolijk vrij

ochtendkleuren schemeren oranje
horizonwolken saai zonder franje
ontblote handen schielijk verdwijnen
wanneer ijskristallen verschijnen

de fietser wordt een wandelaar
de omschakeling is even zwaar
voeten zetten alles in op de tocht
bevroren het aardse poelenwocht

niet iedereen kan koude dragen
maar het getuigt zonder klagen
van zwartgevleugelde heldenmoed
die de wondere merel zingen doet

© &A – 2023-01-12

Geen grauwe gors

De grauwe gors stond op het programma. Van mij. Maar wanneer 4/5de deel van de wandelgroep kiest voor een windbewuste wandeling met de koude noordoostenwind als milieubewuste aandrijfkracht in de rug heb ik mij daar – staande het vooroverleg – maar bij neer te leggen, hoe moeilijk dat ook is. Staande liggen. Dus taffelen wij vijfsgezind richting stralende zonneschijn over het glooiende plateau. Tractorbandenrestanten in de vorm van bevroren akkermodder leiden ons – als een soort van Hans-en-Grietjewandeling – langs akkers, plantages en bevroren overlooppoelen. De enkels lopen er niet wel bij en het is voor de ogen soms te kort om de modderbulten te zien. Maar wij wandelaars zijn wandelaars die pragmatisch de ene voet voor de andere zetten en wanneer dat niet kan is een zijstap een goed alternatief.

Het door de duivel gegraven paradijs in de vorm van een mergelgroeve ligt er koud en verlaten bij en omdat er ook nog een hoge omheining de toegang belet laten wij het reuzengat lekker links liggen en vervolgen al dalende ende klimmende het ernaast gelegen pad op weg naar het dorpje helemaal onder aan de berg. Vinken, roodborsten en mussen hipperen en flipperen van links naar rechts voor ons uit. Verdwijnen schielijk in het struikgewas. Het kleine dorpje verschijnt en lijkt te soezelen in de donderdagse middagzon. En wij lijken de ontwakers van dienst.

De mergelwanden die her en der verticaal hun opwachting maken, stralend in hun volle stoffige glorie, lijken weggelopen uit een film. Welke film? Ik zou het niet weten, maar ze lijken wel. Weggelopen. Het voor ons verschijnende pad is bijna destructief voor onze tere enkels. Grote tractoren en bulldozers hebben – vóór het aan- of intreden van de vorst – de boel op het pad compleet omgewoeld en omgeploegd. Blij zijn wij dat de enkele graden vorst de ganse en hele boel niet veranderd hebben in een modderpoelige modderboel.

Bij de splitsing gaat het pad naar links, rechtdoor en omhoog en de eminente grijze tom-tom van dienst stuurt ons rechts omhoog. Dan pas – wanneer de zon zich nog steeds van zijn beste zuidwestelijke kant laat zien – besef ik dat ik een camera op mijn telefoontje heb en schiet ik een opvallend onopvallend takje dat zich blozend rood koestert in die hiervoor omschreven zon.

Het gehucht – of zo de lezer wil – het tweede deel van wat ooit een gezellige gemeente was, wordt sloffend binnengewandeld. De huizen bewonderd, de bewoners beroddeld. En denk je dat je alles van ongelijk liggende aarde gehad hebt, stuurt de eminente grijze ons wederom naar een bevroren, lichtstijgende helling met de nodige hobbels en bobbels. Het is niet anders.

Op de top van ons kunnen en van de helling worden kreten van bewondering geslaakt over de schoonheid van het akkerland, de mooie glooiingen, de rust, de omgeving. Ik zie ver weg aan de noordelijke hemel een donkere wolk en vernietig zomaar de eerder genoemde bewondering met de opmerking: “En dat daar links is een stikstofwolk.”Vragend zijn de blikken en de verbale vraag: “Wat is dat?” “Een stik-stof-wolk.” “Hoe weet jij dat nou?” “Nou, het staat ernaast.” En ik wijs naar de wolk en spel het woord alsof ik een wenkbrauw epileer: “Stik-stof-wol-lek. Kijk dan! Daar links.” 3/5de deel kijkt mij met grote ogen aan en 1/5de deel duikt lachend krom. “Ouw kat” of zoiets zijn de minst beledigende woorden die mijn oren bereiken. Maar toch, wanneer je goed kijkt en ook nog kunt lezen staat het er echt. ‘Stik-stof-wol-lek’. Maar ongeloof is de moeder van Thomas in de porseleinkast, of zoiets. Uiteindelijk bereiken wij toch weer het belonende warme kroegje aan de grote weg waar het steeds goed toeven is en waar wij gaarne innemend verblijven. Bij goed, bij slecht en zeer zeker bij bevroren weer en ook nog met of zonder die wolk of grauwe gors…

© &A – 2024-01-13

Heerlijk. Mooi. Fantastisch. Gezellig. Genieten.

Warm ingepakt en goed geduffeld bekijken de rolstoelers hoe hun begeleiders zichzelf ook inpakken om zich tegen de nu nog heersende vorstmatige temperaturen te beschermen. Dan gaan de remmen los en gaan de rolstoelers op rol en de begeleiders op stap. Langs het licht rimpelende water op stap naar wat januariaans vertier dat er op dit vakantieverblijf nog niet echt is. De koele wanden van het meer spiegelen zich een weinig in dat rimpelwater waarop gewone wilde eenden, een verrassend aanwezige kuifeend (ook wild) en een spierwitte gans hun opzwemming maken. Ver weg lacht de groene specht de koude ietwat uit de lucht en in ieders oor. Heerlijk.

De gidsen vertellen nog net geen honderduit want de groep is pas aan het stappende begin. Een grauwe nevel dekt lichtjes de lading in de rolstoelen. De menselijke inhoud die door kierige gaten onder en in de warme mutsen de omgeving ook in de gaten houden. Een ook al spierwitte zilverreiger maakt zwierig zwevend zijn opwachting, laveert knap tussen de naakte skeletten die de bomen nu lijken, door. De begeleiders als ook de rolstoelers genieten het voorrecht dat ze hebben nu er niemand anders in de buurt is. Mooi.

Een begeleider spot een grote bonte specht. Er wordt halt gehouden maar de bonte specht heeft het schijnbaar snel voor gezien gehouden en is ongezien op de rappe vleugeltjes gegaan. Wat rest is een vijf-, zes-, misschien wel zevental heen en weer en op en neer vliegende boomklevertjes. Het bewegen van die diertjes is al een evenement op zich. Van boom naar boom, van hoog naar laag, van laag naar hoog en dat in hun gezellige, kleurige blauworanje kledij. Daardoor krijgt de grauwe vrijdag toch nog een kleurig randje en dat de groene specht het lachen nog niet verleerd is, leren onze oren. Fantastisch.

En kijk. Daar staat ons een treurig en verdrietige geleewiekte nijlgans (de schrijver noemt het een mascaragans) aan te staren. Verteld wordt dat die gans ooit een hoofdrol speelde in een bekend sprookje van de gebroeders Grimm. De vragende blikken van in en achter de rolstoelen nopen de begeleider de titel van het sprookje te verklappen. ‘Gans en Rietje’. En tussen het menselijk gegniffel door lacht de groene specht het hardst. Gezellig.

En kijk… daar verschijnt opeens een berg, een heuvel, een hoop, een molshoop. Zomaar midden in of op de lichtbevroren grond. Aardekorrels rollen in ongelijkheid omlaag, daarmee de suggestie wekkend dat hoop doet leven, of zoiets. Geduld zou nu een schone zaak moeten zijn, edoch, de koude wint het van de nieuwsgierigheid en dus gaat het gezelschap weer op pad, in de hoop (…) dat ooit de mol zich wel laat zien. Zich (opnieuw) laten zien doet wel de zilverreiger, die – op het keerpunt van onze tocht en met beide poten stevig in het water staand – gezelschap heeft gekregen van een blauwe soortgenoot. En terwijl de blauwe in ruststand jaagt, maakt de zilverreiger, zich ruimschoots spiegelend in het net niet bevroren meer, zijn ochtendtoilet en lacht de groene specht onverdroten verder.

En het mooie is… hij krijgt antwoord van een soortgenotelijke lachebek. Of is het de echo, die ricocheert tussen de vele naakte bomen? Het gezelschap zal het nooit weten want de deur naar de warmte van het restaurantje gaat bijna als vanzelf open. De warme koffie geurt, de chocomel kleurt, de vlaai fleurt. Dat wordt dus … Genieten!

© &A – 2024-01-14

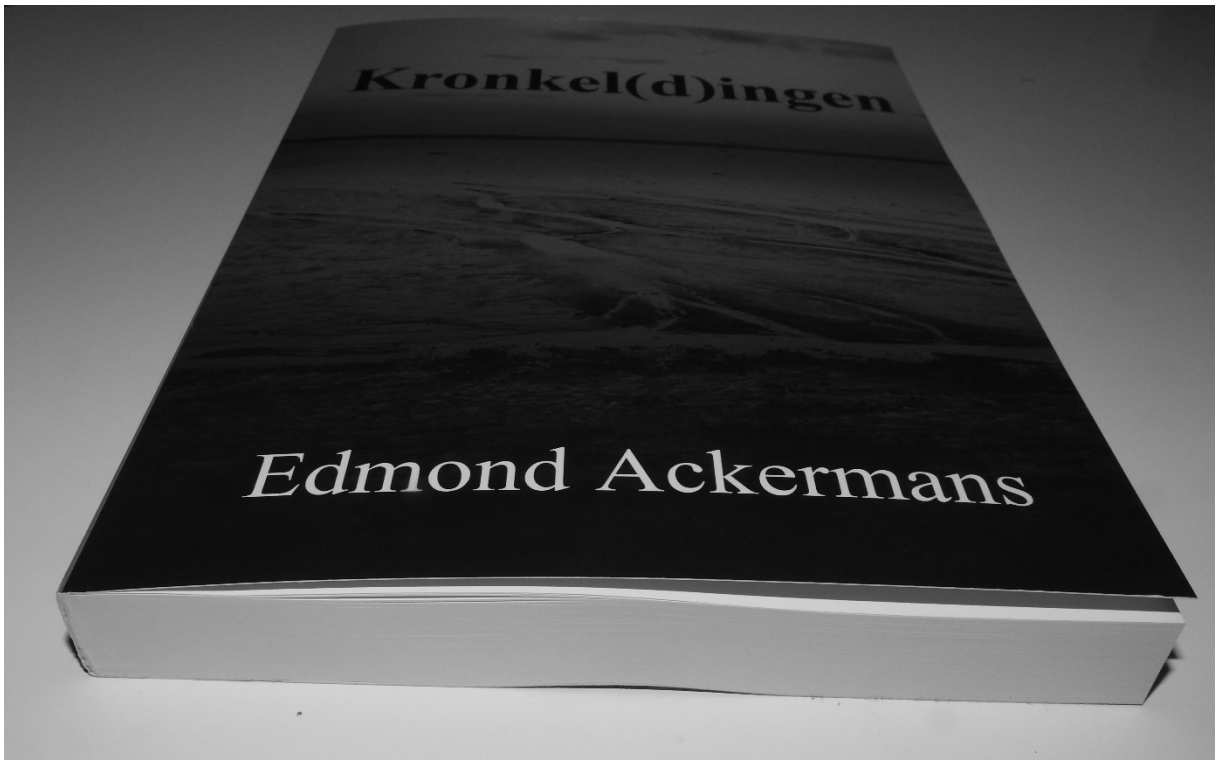
Kronkel(d)ingen

Het begint zo langzamerhand een traditie te worden. Mijn jaarlijkse verzameling van verhalen, gedichten en gedachtekronkels te bundelen en naar de drukker te sturen. Maar ook het werk dat daarna – na de proefdruk – op mij afkomt. Kijken, lezen, corrigeren, schuiven, knippen, plakken. En dan zuchten, steunen, soms vloeken, soms het computerprogramma verwensend, terwijl ik toch diegene ben die op de verkeerde toetsen drukt of heeft gedrukt.

Enfin, ik ben nu aan bladzijde 229 en begin met het redigeren van het verhaal ‘Maandacht’. Daarna nog zo’n 150 bladzijden te gaan. Dan hoop ik, bij bladzijde 379 met de tekst ‘*Het laatste blad is leeg maar vol verwachting…*’, dat ik alle fouten, omissies, tevele spaties en verkeerd gebruikte hoofdletters heb gezien, gevonden en hersteld en ik vervolgens een punt kan zetten achter dit zittende maar best wel zware, aandacht vergende werkje. Een werkje dat hoort bij die hierboven genoemde langzamerhandse traditie.

Dan gaat de definitieve versie richting de drukker en verwacht ik binnen twee weken weer een aantal exemplaren, mooi verpakt, geleverd te krijgen door een – waarschijnlijk zuchtende en steunende – post- of pakkettenbode, die mij, voor mij onhoorbaar, verwensen zal, want zo’n pakket weegt dan toch gauw – of langzaam – zo’n kilootje of 15. Maar de pakkettenbode zal ongetwijfeld beschikken over een steekkarretje op stevige wielen, dus waar praten we over?

Het is dit soort rare(?) kronkelingen dat mij deed besluiten om dit, inmiddels 12e deel, de titel ‘Kronkel(d)ingen’ mee te geven en met op de omslag een foto van wat kronkelgeulen uit de op dat moment langzaam leeglopende Waddenzee, werd het dus echt een kronkelding.

Kronkeldingen. Mijn hoofd zit er dus nog steeds vol mee en ik ben inmiddels alweer toe aan bladzijde 26 van mijn nieuwe boek dat ergens in januari 2025 het lezerslicht zal zien. Mocht je, als lezer, interesse hebben in het huidige dikke ‘Kronkel(d)ing’ van 379 bladzijden zwaar, dan kun je een exemplaar bestellen via een Whatsappje of berichtje in Messenger. Ik kom het dan persoonlijk afleveren of laat het netjes bezorgen door een, dan waarschijnlijk minder hard zuchtende, pakketjesbode. Oh ja, de prijs van een exemplaar is € 19,75.

© &A – 2024-01-15

Overdreven?

D'n otto zwoegt en ploegt zich een weg door de jagende sneeuw die op razende jacht is naar de gekoelde aarde. Miljarden dalende vlokken hinderen het zicht van de chaufför die moeite heeft om z'n otto in het gareel en in het spoor te houden. Het spoor dat leidt via de weg naar het wintersportoord, ook bekend als Härle, met zijn bekende woon- en möbelboulevard.

De chaufför, met naast hem zijn lyv, schört, met zeventig per uur, over de autobaan. Richting grote, helgeel en blauw gebouw met zijn duizenden stukken bouw- en inrichtingsideeën. Eens per jaar, soms iets vaker, offert de chaufför zich op. Zal hij, als volleerd chaufför, ook de winkelauto, in de vorm van een kar, door de paden en langs de möbelse stukken laten schören. In gepast tempo.

Op de bijna verlaten parkeerplaats wordt flöks een pläkje gevonden. Gezellig tussen twee witte strepen die zich aan al dat vallend witte goed hebben onttrokken. De ijzige poolwind blaast het tweetal de haren, zo die er al zijn, te berge en door elkaar. Gezwinde pas brengt het duo in warmere, blauwgele oorden en de lift een etage hoger. Naar heel veel Zweeds spöl.

Kommen, dozen, bakken, laden, tafels, kasten, bädden, matten, räkken, mappen, planten, möbels, stoelen, banken. Ze komen in duizelingwäkkende aantallen voorbij. Of bäter, het tweetal wandelt en släntert er tössendoor.

"De bäk en bäkskes zien dör," zo laat het lyv verontwaardigd weten aan de karchaufför, "zelfs de aonbeejinge." Maar er moet toch wel iets aangeschaft worden. Iets dat past bij de thuise köken. En een lieftallig zwart transparant schillenbakje mät(!) däksel wordt handmatig en voorzichtig in de ruime kar gelägd. En dan moet het grote nog komen. Het eigenlijke doel van deze ijzige trip naar dit winterse koopoord. Een bovendetafellamp voor in de köken. Met dimbare lampen. En verrats, de lamp is op voorraad. En de dimbare lampen ook. Ook al heeft de aanschaf van de dimbaren nogal wat voeten in de aar… sneeuw. Want zacht licht, mat licht, lees licht? Wy het wät mag het zägge. Licht wordt opgestoken (…) bij een Bälgische medemäns die zowel van toeten als van blazen weet. Het zachte en matte licht voldoen niet wanneer er gebreid moet worden. Of men moet 'goede oog'n hebb'n'. Dös kyst het lyv en ook de karrendrijver uiteindelijk voor het lees licht. Met één rästrictie, zo is te horen: "Wanneer de dimbare lampen niet voldoen, komen wij, neen, kom jij, de lampen ruilen." Eén keer raden wie deze rästrictie uit.

Nu de hoogstnodige en gezellige artikelen door het tweetal zijn aangeschaft, wordt – uiteraard na betaling – de wäg huiswaarts aangevat. Over eerst gangbare wegen omdat het winterse koopoord, al rijdend in d'n otto, de rög wordt toegekeerd, maar bij het naderen van de dorpse stad overvallen – met de nadruk op vallen – miljarden vlokken opnieuw het nu uitgeshopte tweetal. Gelökkig voor lyv en de chaufför wordt de droogheid van de woning uiteindelijk zonder kleerschören bereikt.

© &A – 2024-01-16

Vanuit IJsbekistan (1)

“Baasj?”
“Ja, Sja… Sam?”
“Wie heeft eigenlijk het weer uitgevonden? De esjkimo’sj?”
“Oeps, Sja… Sam. Ik denk, neen, weet zeker dat het weer er al was voordat de mensheid de eerste stappen op deze zweefbol zette.”
“Dat moet dan toch geweesjt zjijn toen het nog zjomersj wasj, baasj. Andersj wasj de mensjheid geheid weer in het ruimtesjchip gesjtapt en naar een andere planeet getrokken.”
“Dan zou hij gevlogen hebben, Sja… Sam.”
“Whatever, baasj.”
“En waar zjou… zou de mensheid dan naartoe hebben moeten trekken?”
“Naar de zjon, bijvoorbeeldig.”
“Dat zal hem denk ik te warm zijn geweest en trouwens…”
“Jaa?”
“De zon is een ster, geen planeet.”
“Wat dan nog?”
“Een ster is een gasbol, Sja… Sam. Daar kun je geen ruimteschip op laten landen.”
“En wij zouden daar dan ook niet op kunnen wandelen?”
“Nope.”
“Maar zjijn er wel planeten waar wij zjouden kunnen vertoeven?”
“Bij mijn weten, alleen op onze aarde.”
“En Marsj?”
“Hmm, dat zou misschien kunnen, maar weet dat het daar ook verrekte koud kan worden.”
“Dan trekken we daar toch een jasj aan, baasj. Tegen die kou.”
“Eh… dat kan hier ook, Sja… Sam.”
“Oh ja, waar zjijn dan hier jasjsjenwinkelsj voor knappe, koukleumende labradorsj?”
“Eh…”

“Misjsjchien zjijn die winkels op Marsj wel, baasj. Zjullen we daar maar naartoe gaan?”
“En dan? Sjte… stel dat daar ook geen eh… hondenjaswinkels zijn, wat dan?”
“Dan baasj, dan kunnen wij wel tegen de mensjheid hier zjeggen dat we op Marsj geweesjt zjijn. Wie kan dat nog?”
“Eh…, zjul… zullen we maar snel doorwandelen? Ik begin koude voeten te krijgen.”
“Dan moet je sjnel naar een warme sjchoenenwinkel wandelen, baasj.”
“Hebben ze die hier in dit dorp dan?”
“Weet ik veel, baasj. En anders misjsjchien op Marsj?”
“Dat denk ik niet, Sja… Sam?”
“Waarom niet, ben jij er dan al eensj geweesjt?”
“Eh…”

© &A – 2024-01-17

Sonnet van een

Tijdelijk bewijs

Vlokken vallen uit het witte grijs. Gestaag
naar het witte zachte. Hier heel laag
kronkelen paden. Koud en dwarrelend traag
verandert. De heldere aarde wordt heel vaag.

Het plaatje is idyllisch. Voor het oog
ontelbare vlokken. Vooralsnog droog
en lichtjes zwabberend. Niet in een boog.
Lyrische gedachten behoeven geen betoog.

De ongereptheid is opeens verleden
wanneer het pad diep krakend wordt betreden.

Worstelend langzaam, lichtjes gebogen.
Door smalle spleten kijkt een paar ogen.

Een blik naar achteren is zo waar. Een feit:
Het spoor, tijdelijk bewijs van aanwezigheid.

© &A – 2024-01-18

Vanuit IJsbekistan (2)

“Baasj?”
“Ja, Sja… Sam?”
“Alsj ik zjo goed om me heen kijk, isj er besjt wel een goed pak sjneeuw gevallen, hè.”
“Wanneer ik om me heen kijk, zie ik dat ook, Sja… Sam.”
“Dan zjien we het allebei, hè baasj.”
“Klopt, Sja… Sam. En het is ook nog witte sneeuw.”
“Wat een toeval, baasj.”
“Neen, Sja… Sam. Sneeuwval.”
“Verdoemele, dacht ik dat we eindelijk eensj een sjerieusj gesjprek gingen voeren, verlaag jij je weer tot ijsjkoude, bijdegrondsje humor.”
“Ik voel het meer als hartverwarmende humor, Sja… Sam. Die komt goed van pas in deze vorstelijke temperaturen.”
“Wat je vorsjtelijk noemt, baasj. Ik zjie en voel het meer alsj ijsjelijk.”
“We moeten het er gewoon mee doen, Sja… Sam. En wanneer je aan de temperaturen niet teveel aandacht schenkt, valt het allemaal wel mee.”
“Vallen doen zjij die niet op hun benen kunnen sjtaan met deze ijsjvloer, baasj.”
“Feitelijk sjta… staan wij op onze voeten, Sja… Sam. Wanneer wij op onze benen zouden staan, hadden we geen voeten en dus geen schoenen nodig.”’
“Maar wij labradorsj sjtaan wel op onzje benen, baasj.”
“Benen? Jullie hebben poten.”
“Baasj, wij zjijn van het edelige rasj. Net alsj paarden, dusj hebben wij benen.”
“Het zal, Sja… Sam.”

“Heb je dat gelezjen in de krant, baasj?
“Wat, Sja… Sam?”
Van die dode, die gevallen is door de gladheid. Zjou die uit zjijn kisjt gekropen zjijn en toen gevallen?”
“Sja… Sam, dat is luguber.”
“Hartverwarmende humor, baasj. Weet je nog? Trouwensj, ben jij al uitgegleden tijdensj jouw wandelen, baasj?”
“Ikke nog niet, maar wat niet isj… is, kan nog vallen, Sja… Sam. Maar ik ben al wat ouder, verstandiger, dus voorzichtiger.”
“Ouder geloof ik wel, baasj. De resjt zjijn verzjinsjelsj.”
‘Danke!”
“Graag gezjegd. Hartverwarmende humor, weet je nog, baasj?”
“Ik weet het nog, Sja… Sam. Maar het is en blijft wel mooi hè, al dat witte.”
“En zjoveel, hè baasj. Tot wel twee meter hoogsjtens zjes meter.”
“Nou, zjo… zo hoog is er geen sneeuw, Sja… Sam.”
“Oh nee? Dan kijk eensj tegen die boom? Hoe hoog ligt daar de sjneeuw? Ik sjchattig toch zjeker tot boven de twee meter minsjtens minimiaal.”
“Eh…”

© &A – 2024-01-19

Carnawel of niet?

Jelle: “Opa?”
Ik: “Ja, Jelle?”
Jelle: “Ik word prins?”
Ik: “Prins? Ga jij dan met een prinses trouwen?”
Jelle: “Neen opa. Doe niet zo gekkig. Prins van de carnaval.”
Ik: “Oh nee, hè.”
Jelle: “Oh ja hè, opa. Prins van de carnaval.”
Ik: “En heb je dan al een prinsenmuts en een scepter?”
Jelle: “Neen opa. Die moet jij maken. En jij wordt grote prins, ik de kleine.”
Ik: “Eh… wil ik dat wel?”
Oma: “Kom jong, laot diech neet kinne. Maak ein möts veur Jelle en ouch ein veur diech.”
Ik: “Eh… je weet hoe ik over carnaval denk, hè.”
Oma: “Dat weet iech, meh daan nog kins diech ein möts make veur diene kleinzoon.”
Ik: “Ja maar, ik heb nog nooit een prinsenmuts gemaakt. Dat is toch iets voor vrou…”
Oma: “Kom op opa, diech kins dat.”
Jelle: “Ja, opa. diech kins dat.”
Ik: “En wil je ook een scepter?”
Jelle: “Wat is dat, opa?”
Ik: “Eh… zo’n stok waarmee je zwaait als je ‘alaaf’ roept.”
Jelle: “Jij moet alaaf roepen, opa. Dat gaat Jelle niet doen.”
Ik: “Maar een prins moet dan doen.”
Jelle: “De grote prins moet dat doen, opa. Jij. Ik kijk. Ga je mijn muts maken?”
Ik: “Heb je papier, plakband, nietmachine, passer, pen, potlood, schaar, naald en draad?”
Jelle: “Omaaa!”
Oma: “Zjuukes, ’t hoof neet zoen echte te zien huur. Improviseer gewoen.”
Ik: “Leg je wel de verbanddoos klaar. Want schaar, knippen, vingers. Auwah. Snap je?”
Jelle: “Auwah? Heeft opa nu al pijn?”
Oma: “Nein, Jelle. Opa stèlt ziech aon. Loer, heij is pepier en ein sjier. Laot diech mer ins vaan diene bèste opakant zien. Diech kins ‘t.”
Ik: “Ja maar, jij ka…”
Oma: “Iech haw miech mèt Lotte bezeg. Jelle lèts diech op opa?”
Jelle: “Ik let altijd op opa, oma.”
Ik: “Zucht… dan moet het maar.”

Ik ga aan de sla… knip. Scheur door bochten, snij die af, plak waar nodig. Pas op het hoofd, knip de franjele tot wriemelingen en langzaam maar héél onzeker ontstaat iets dat lijkt op een… ja op wat? Is het een muts? Is het een…? Ja, wat is het? Waar lijkt het op?

Ik: “Jelle? Kom eens passen.”
Jelle: “Oh opa. Een echte prinsenmuts en wat is dit?”
Ik: “De scepter, Jelle.”
Jelle: “Kan ik stof mee afdoen, opa.”
Ik: “Niet doen, Jelle.”
Oma: “Kom, iech zèt uuch op de foto. Höbs diech bès wel sjoen gemaak, sjat.”
Ik: “Nou, wat je mooi noemt. Karl Lagerfeld zou zich omdraaien in zijn graf.”
Oma: “Dee is gecremeerd, sjat.”
Ik: “Hij liever dan ik.”
Jelle: “Kom opa. Nu jij alaaf roepen.”
Ik: “Wat? Dat ook nog?”
Jelle: “Ja opa. Want jij bent grote prins. Jij roepen en ik zwaai.”
Ik: “Alaaf. Alaaf. Alaaf!”
Jelle: “Jij bent een goeie prins, opa.”
Ik: “Vertel het niet verder, hè.”

© &A – 2024-01-20

Waar gebeurd!

(Opgelet, niet bestemd voor tere zieltjes!)

Er was eens… een klein muisje. Dat vluchtte voor de koude. Als een kleine inbreker kroop het door een smalle kier onder de garagepoort. Met nieuwsgierige muizenoogjes keek het rond in de schaars verlichte, vierkante garage. Zonet nog haar buikje vol gegeten bij de buren onder de heg, had ze niet echt honger. Wel honger naar een warme slaapplek waar het kon uitbuiken, En bij het zien van een stapel nog te wassen was, was een plekje gauw gevonden. Ergens in die stapel. Zo gedacht, zo gedaan. Tevreden worstelde het muisje zich door handdoeken, washandjes en toiletdoekjes. Tot ergens in het midden. Als een koningin liet het zich achterover vallen in de warmte van de stapel en voldaan sloot het muisje haar ogen.

En terwijl het muisje slapend uitbuikte, kwam zij binnen. Door de deur van de keuken naar de garage. Ze knipte het licht in de garage aan. Keek rond en zag de stapel nog te wassen was. Zij liep er naartoe, tilde de stapel in één beweging op en deponeerde de stapel in de trommel van de wasmachine. Ze sloot de deur, draaide aan de programmaknoppen en de trommel begon te draaien, als een spinnende poes.

Het muisje, voelde zich opgetild. Het leek wel alsof de aarde beefde. Ze voelde zich zweven, hoorde een klik en heel ver weg hoorde ze nog wat klikken. Alsof een programma op een wasmachine werd ingesteld. De wereld rondom het muisje begon te draaien en het muisje draaide gedwongen mee. En weer terug nadat de wereld heel even had stilgestaan. Het muisje voelde nattigheid. Van boven, van opzij, van onderen. Ongeloof was in haar paniekerige oogjes te lezen. Het water steeg, langzaam maar onstuitbaar. Leek dan weer te dalen maar kwam dan weer omhoog. Het muisje voelde zich heen en weer gegooid tussen hoop en vrees, tussen hoog en laag water. Het diertje worstelde, kwam weer boven, ging weer onder. Haar krachten zonken weg. In het water. Een laatste luchthap en toen liepen haar longetjes vol. Het werd zwart voor haar oogjes en nat rondom haar. Het voelde geen pijn toen een ferme ruk een van haar pootjes amputeerde.

Zij kwam weer door de garagedeur naar binnen. Hoorde de muziek van de machine. Het riedeltje dat aangaf dat het wasprogramma was afgelopen. Zij opende de deur van de droogautomaat en vervolgens de deur van de wasmachine. De nog natte was kon gelijk de droger in, dan zou die was morgenvroeg droog zijn en gevouwen kunnen worden. Een voor een trok ze washandjes, handdoeken en toiletdoekjes uit de wasmachine. Ze zag een pootje. Dacht dat het een takje was en … van schrik en met een luide gil liet ze het takje, wat dus een muizenpootje was, vallen. Stond als een volleerd turnster die een driedubbele salto met vijf schroeven had gemaakt, stijfstil op haar achterste benen, opende haar mond en … buiten zinnen stormde zij door de garagedeur de keuken binnen, sloeg zonder op, om of uit te kijken rechtsaf, ontweek een legertje keukenstoelen en kwam pas tot stilstand bij haar Romeo, haar ridder op het witte paard, haar redder op de bank, terwijl een niet aflatende woordenstroom uit haar mond klonk: “Oh my dog, oh my dog, oh my dog, oh my dog, oh my dog, oh my dog.” Van de weeromstuit klonken haar woorden niet echt zoals het zou moeten zijn, maar een kniesoortje of muizenpootje dat daarop lette.

Hij zat rustig op de bank te kijken naar een Marvelfilm. Hij ging er helemaal in op en voelde zich bijna een met het filmisch universum. Opeens dat snel aanzwellende gegil dat klonk als ‘oh my god’ maar leek op ‘oh my dog’. Geschrokken trok hij zijn voeten op de bank, in de veronderstelling dat een stroom lava de woonkamer kwam binnenstromen. Hij zag haar op zich afstormen, wist niets te zeggen toen zij zo voor hem stond te springen alsof zij in die stroom lava stond. Hij keek, zag en …

“Oh my dog, oh my dog, oh my dog, oh my dog, oh my dog, oh my dog.” Een nieuwe lawine van Engelse honden stroomde uit haar mond. Hij probeerde haar tot bedaren te brengen. Zij wees en ‘oh-my-dogde’ nog even verder, totdat het leek alsof het lavavuur onder haar voeten afkoelde en zij, trillend als de kruin van een zenuwachtige esp, langzaam tot bedaren kwam. De dogs waren inmiddels terug in hun kennel en met hortelijke stoten kwamen ze eruit: “Een muis, in de wasmachine. Dood, verdronken en alleen nog maar een pootje. Ik ben een dierenmoordenaar. Ik ga de gevangenis in. Is de aarde nog wel rond? Heb ik nog wel recht op leven? Wat moet ik doen???”

Hij keek haar opnieuw aan, vol ongeloof, wilde iets zeggen maar de woorden bleven hem in de keel steken. Alleen een lange, niet te stuiten lach stuiterde bulderend tussen de vier muren van de woonkamer en zelfs Marvel keek verstoord de kamer binnen alsof hij wilde vragen: “Wie verstoort mijn monoloog?”

Uiteindelijk zijn hij en zij naar de garage gelopen. Zij achter hij en heeft hij het muisje, althans de resten, netjes en milieuvriendelijk in een papieren afvalzakje gedeponeerd en heel oneerbiedig in de afvalbak gekieperd. En zij hopen nog lang en gelukkig te leven. Iets waar dat muisje dus niet, maar misschien wel op gehoopt had. Een lang leven…

© &A - 2024-01-21

Avondvlucht

de zon die schijnt
te weigeren
wanneer de avond
de dag ontvlucht
dompelen wolken
in kleuren de avond
openbaart en vergast
een verraste ik
op een hemelzicht
waardoor een open mond
niet meer sluiten wil
wanneer het westerlicht
probeert te wedijveren
met het noorderlicht
dat ik nog nooit live heb gezien
vermoed ik
dat ik deze avondvlucht
stil starend staand
zonder inspanning verdien

© &A – 2024-01-22

Het worde licht …

Het moest er toch eens van komen. Omdat de huidige lamp ouderdomsverschijnselen begon te vertonen. Hoewel, verschijnselen. Het was meer het niet meer verschijnen van het licht door tientallen halogeenlampjes. Lampjes die samen voor een zee, neen beter, een oceaan van licht boven de gezellige keukentafel zouden moeten verspreiden. Maar nu kwam daar toch een einde aan. Aan het levenslicht van die lamp. Dachten lief en ik eerst dat de hand, of beter, de geest van oma Mia, de eh… hand had in het steeds maar weer en meer laten verdwijnen van het licht. En omdat ik – als 'neef' van Yomanda – die wederkerende lichtuitval ook niet meer kon dempen, moesten lief en ik uiteindelijk concluderen dat het de leeftijd, de ouderdom was. Van de lamp.

Dus werd er, alweer een tijdje terug, een mooie, nieuwe hanglamp, geschikt voor vier lampen, aangeschaft die – hangend boven de gezellige keukentafel – lichtelijk nog meer gezelligheid tentoon zou moeten gaan spreiden. Wanneer ze uiteraard op het elektriciteitsnet aangesloten was. En dus benaderde ik een bevriende deskundige, deskundig op velerlei dus ook op licht-gebied. Dit ter voorkoming van mij overkomende, mogelijke ongelukken. Want ik en elek-triciteit zijn als water en vuur, als sneeuw en tropische temperaturen. Anders gezegd. Wij kunnen wel door een deur, maar niet samen.

En zo stond hij (niet ik, want hoogtevrees), de deskundige, dus op het trappetje, het gezicht richting plafond gericht, te kijken welke schroevendraaiers nodig waren om het project aan te vangen. Of ik verstand heb van schroevendraaiers, hoorde ik mijn brij vragen. Jazeker, ik heb gele en zwarte en platte en kruisraketschroevendraaiers. Maar ik moest hem een handige spanningszoeker aanreiken. Nu is aanreiken niet zo spannend, een spanningszoeker zoeken is dat dan wel. Want ik heb een pracht van een gereedschapskist, echt een schoonheid, gevuld met een duizelingwekkend aantal schroevendraaiers. Zoals gezegd, gele en zwarte, maar ook blauwe, rode, geelwitte, witte, doorzichtige en zelfs een paarse. Maar of dat ook een schroevendraaier is? Hij zit nog altijd in de verpakking dus het kan zomaar iets anders zijn.

Maar mijn brij stuurde mijn hand naar een doorzichtige, kleine schroevendraaier en op een hoge hoop van zegen reikte ik de deskundige de draaier aan. "Prima", was zijn dankwoord en ik dankte brij voor zijn inbreng. "Hou jij de lamp vast, schroef ik hem los," waren de woorden van de deskundige die mij dus heel wat verantwoordelijkheid in de handen schoof. En ik durfde die te nemen. De verantwoordelijkheid, maar ook de lamp. In mijn handen.

De niet meer optimaal functionerende lamp ging daarna als overbodigheid aan de kant en werd de nieuwe lamp bekeken en de handleiding bestudeerd. De 'hm's & jaja's' dwaalden in en door de kamer- en keukenlucht en ik keek met een ondeskundig oog deskundig ogend mee. Verrast was ik wel dat een deskundige toch de handleiding bekeek. Ik heb het in mijn werk-zaam leven wel héél anders meegemaakt … Maar dit terzijde.

Enfin, toen de handleiding uit-en-ter-na was bestudeerd ging de juiste boor in de machine en vervolgens in het plafond. Op vier aangegeven plekjes. Dat dat niet een-twee-drie wilde lukken, lag niet aan de deskundige, niet aan mij, niet aan de boor maar gewoon aan de boormachine. Wat er haperde? We zullen het wel nooit te weten komen, maar opeens deed de machine het wel. Boren. En niet veel later hing de bevestigingsplaat in de schroeven en begon het, in mijn ogen, meest precaire deel van het lichtproject. Draadjes aansluiten. En dat lukte wonderwel. Hoewel, wanneer een deskundige dat doet is het in de ogen van een normaal mens, normaal. In mijn ogen dan weer niet. Want dan is het wel een wonder. De voor licht noodzakelijke lampen werden in de hanglamp gedraaid, op de knop gedrukt en … drie lampen brandden, de andere ook, maar dan weer niet, dan weer wel, dan weer niet, kortom… die knipperde. En wat je zeker niet boven een gezellige keukentafel wil hebben is een

knipperende lamp. Dus kwamen vier vraagtekens de keuken binnengewandeld en werden die bij het knipperen gezet. Hoe kon dit????

Had het iets te maken met ledlampen en halogeenlampen? Was de dimmer niet geschikt voor ledlampen? Bij de aanschaf van de lamp hadden lief en ik daar niet op geled, eh… gelet. Goede raad was duur en een goede, juiste dimmer ook, zo bleek een kwartiertje later toen de goede raad opgevolgd en een nieuwe dimmer aangeschaft werd. In een daarvoor uitermate geschikte winkel die over een groot gamma aan dit soort producten beschikte. Weer thuis werd de halogeendimmer gede- en de nieuwe dimmer gemonteerd. Door de deskundige, hè. Laat dat duidelijk zijn. Ik stond erbij, keek ernaar en onthield mij wijselijk van zoveel mogelijk, neen, van alle commentaar. Want ieder zijn vak. De deskundige het zijne… en ik het eh….

Toen ging de druk weer vol op de dimmerknop en … vier lampen brandden, maar één deed het minder dan de andere drie en bij het dimmen verdween het licht uit die mindere lamp helemaal. Dat leek de deskundige en zelfs mij, niet normaal. We kwamen – misschien verrassend – tot dezelfde conclusie. Dit was niet echt normaal. Hoe kon dit? Vier dezelfde lampen, dimbare lampen. Ledlampen. Een leddimmer. En toch… Ja, dus niet normaal. De eveneens aanwezige muze van de deskundige opperde een lumineus idee. Of we eens vier andere lampen wilden proberen. Misschien dat dat enig eh… licht in de duisternis kon verschaffen. Maar vindt dan maar eens vier dezelfde lampen. Zelfde wattage, zelfde fitting, als hetzelfde. Maar wij vonden ze. In de lampenlade. Links van de middelste lade in de wandtafel, rechts naast de deur die toegang geeft naar de keuken, maar alleen wanneer je vanuit de gang die deur opent.

Die dezelfde lampen gingen er vlotjes en gedraaid in maar het effect was hetzelfde. Drie wel, een niet of drie uitbundig, een minder. Uitbundig. En de mindere in een andere fitting bleef de mindere. Je zou voor minder de schroevendraaier en boormachine erbij neergooien. Maar dat deden wij niet. Wij legden die attributen even aan de kant, nuttigden gezellig, maar zonder gezellig keukentafellicht, een gezond lunchje en besloten, gaande de heerlijke verorbering dat misschien andere, betere(?), duurdere(?) lampen de keukentafellamp tot een gelijklichtend lichtfestival kon verleiden.

In de winkel waar we de leddimmer hadden aangeschaft vonden wij opnieuw een heel gamma aan ledlampen, dimbaar zowel wel als niet. Dimbaar. En duur dat ze waren... Allejakkes nog-an-toe. Maar gezelligheid kent geen tijd maar mag ook geen prijs kennen, zo luidde ons inkopend en aanschaffend adagium. Maar welke lamp was dan gezellig en vier lampen waren dus nog gezelliger? En deden die dure lampen het ook? En terwijl ik op zoek was naar een lampentester, ergens aan of in een muur van de winkel, zag ik de deskundige, heel deskundig, een aantal voorbeeldlampen uit hun fitting draaien en verschillende soorten lampenlicht in die fittingen draaien. Helder!

Na ampel overleg besloten wij de gezelligste uitstralers een kans te geven en werden vier gelijkgezinde exemplaren aangeschaft. De voorbeeldlampen van de alinea hierboven werd terug aan- of ingebracht en vervolgens rekende ik af. Aan de kassa, die daartoe zeer geëigend en ook ingericht was.

Thuis gingen de lampen gevieren een voor een in de fittingen en na een eerst weifelende druk op de dimknop zagen vier ledlampen gelijktijdig en gelijkmatig het nu gezellige, levende levenslicht. Een onderdrukt ‘hoera’ wilde zich in alle uitbundigheid aan mijn ingetogenheid ontworstelen maar die laatste was sterker. Tevreden namen wij nog koffie, thee, water en wat koekjes tot ons en genoten lange momenten van lichtende gezelligheid. ‘Het worde licht’ werd dus uiteindelijk ‘Het werde licht’. En dat boven en rondom de uitermate, gezellige keukentafel.

© &A – 2024-01-23+24

Bewust Gekust

ik droom mijn droom terwijl ik slaap
ga ik naar vreemde oorden
kluisteren mijn geschreven woorden
de weergave van mijn dromen
die ik beleef terwijl het ontwaken
nog moet komen
dommel ik weer in mijn droom
val ik in slaap
terwijl mijn mond de jouwe kust
word ik weer wakker
door het slapen in mijn slaap
ben ik dubbel uitgerust
kan ik alles weer aan
ga met beide benen in het heden staan
laat mijn dromen komen weer gaan
want ik heb jouw mond geproefd en gekust
in dit hedendaagse
met overgave ~ welbewust

© &A – 2023-01-25